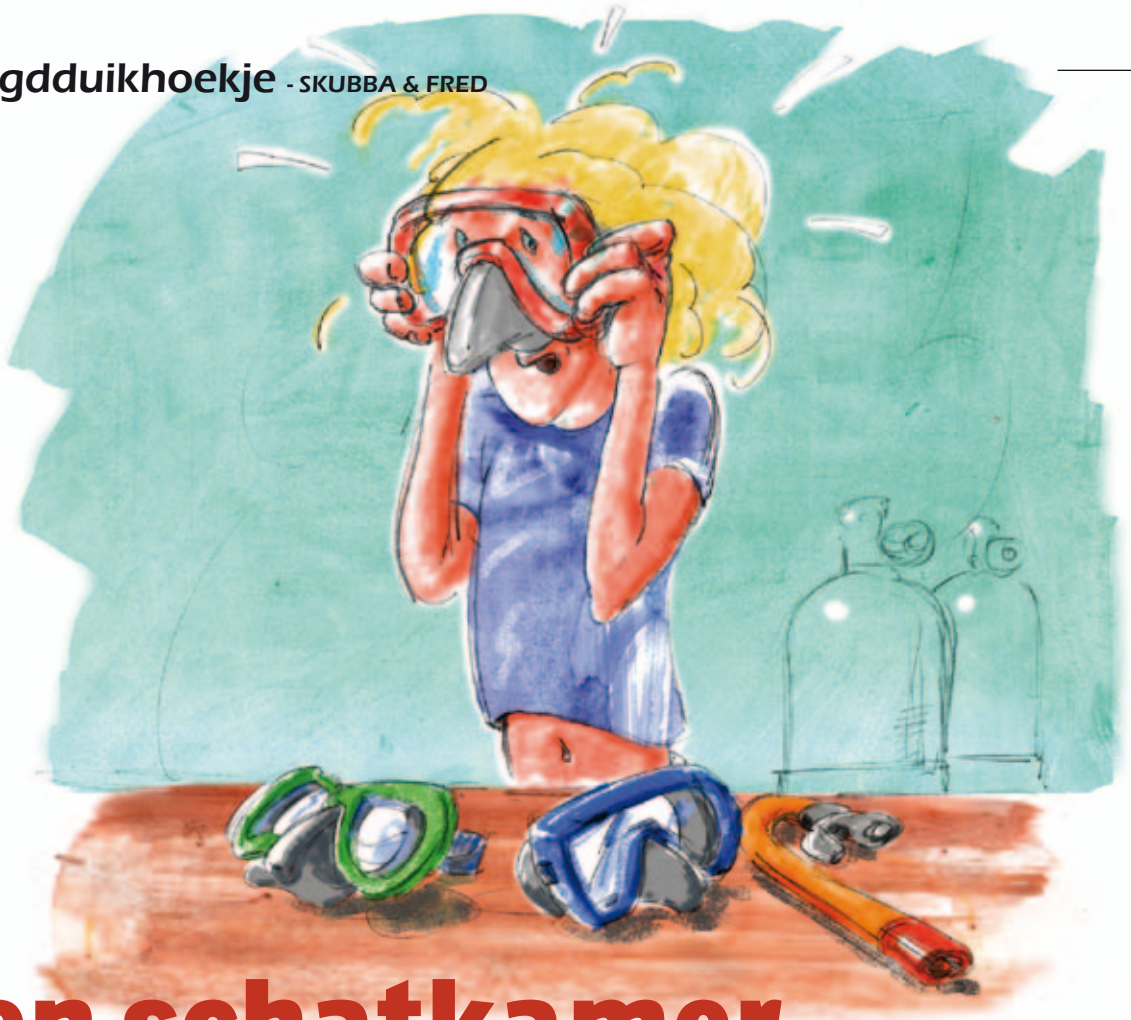

Een schatkamer

's Morgens zaten Skubba en Fred aan de ontbijttafel. Ze zouden vandaag opnieuw gaan duiken. Skubba kon nu bewegen onder water en hij verheugde zich al op nieuwe ontdekkingen. Fred was benieuwd wat zijn vriend nu weer zou willen. Hij had het gevoel dat er nog veel te ontdekken was.

Skubba's mama was de ganse tijd geboeid naar hun verhalen over emmers, pompen, venstertjes, ... aan het luisteren. Tot ze opeens zei dat ze hun jas moesten aandoen en naar buiten gaan. Wat was mama van plan?

Mama reed de auto uit de garage en vroeg aan de jongens om in te stappen.
"Mama, waar gaan we naar toe?", vroeg Skubba.
"Wacht maar af. Je zal het wel zien". Meer konden ze niet uit haar krijgen.
Beiden waren aan het rondkijken en probeerden te raden waar ze naar toe reden. Tot de auto opeens stopte en mama hem parkeerde. Waren ze er?
"Stap maar uit. Hier moeten we zijn".
"Waar moeten we zijn?", vroeg Fred, die net zoals Skubba de ganse weg niet gesproken had.
"Daar!", antwoordde ze terwijl ze richting een gebouw met een blauw-witte vlag stapte.

Fred vond het een eigenaardige vlag, want er was een stuk uit. Wat was dit voor iets?
Toen ze binnenstapten, stonden de twee jongens aan de grond genageld. Ze waren in een schatkamer. Overal hingen eigenaardige dingen. Allemaal dingen die met water te maken hadden. Ze keken rond en rond. Met hun mond open.
"Waar zijn we?", vroeg Skubba.
"In een duikwinkel. Voor een duikbril", antwoordde zijn moeder.
"Een wat?", vroeg Skubba.
"Een duikbril. Je hebt lang genoeg met je emmer gedoken. Het wordt tijd dat je een echte duikbril gebruikt".

De man van de schatkamer toonde een heleboel verschillende duikbrillen. Hij vertelde dat het belangrijk was dat de bril goed op je gezicht paste. Tevens moest de bril met een riempje op je hoofd gehouden worden en ook dat moest goed passen. Skubba moest ook af en toe in zijn neus knijpen terwijl hij een masker op had.
"Zo kan je je oren klaren", vertelde de schatbewaarder.

Skubba wist niet waarover hij het had. Hij luisterde ook niet echt, want hij was veel te nieuwsgierig naar al die andere dingen.
Fred, die geen duikbril wou, was al lang tussen de rekken verdwenen. Hij raakte alles aan, keek goed hoe het er uitzag en las alles wat er te lezen viel. Hiermee zou hij zijn vriend later kunnen helpen.
Voor Skubba bekomen was, had hij een zak met een duikbril en een snorkel in de hand. Hij zorgde er voor alsof het twee klompen goud waren.

Ook op de terugweg waren beide jongens muisstil. Skubba was aan het dromen van alle duiken die hij met zijn duikbril zou doen. Van alle dingen die hij zou zien.
Fred vroeg zich af waar al die dingen in de winkel voor dienden. Dikke rubberen pakken. Grote schoenen waarmee je zeker niet kon lopen. Riemen met blokken aan ...
Pas toen ze thuis kwamen, begonnen ze honderduit te vertellen over wat ze allemaal gezien hadden en wat ze allemaal zouden doen.
En mama? Die lachte. ■

TEKST: PATRICK VAN HOESERLANDE
CARTOON: PETER BOSTEELS